

A woman in a purple dress is shown from the chest down, holding a necklace. The background is a solid purple color.

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

Τα μυστικά της.

Τα μυστικά του.

*Μια σχέση που
θα τους βυθίσει στο
σκοτάδι ή θα τους
λυτρώσει για πάντα.*

Αποκάλυψη

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: REVEALING US

Από τις Εκδόσεις Gallery Books, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αποκάλυψη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lisa Renee Jones

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Julie Patra Publishing, Inc., 2013

All rights reserved. Published by arrangement with the original publisher, GALLERY BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ilona Wellmann/Trevillion Images, UK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-26-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-27-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOUNIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

Αποκάλυψη

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 3

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

*Στον Ντιέγκο
Κατάλαβα ότι ήταν αγάπη από τη στιγμή
που συναντηθήκαμε στο βιβλιοπωλείο.*

Τετάρτη 11 Ιουλίου 2012

Είναι μεσάνυχτα και κάθομαι στο μπαλκόνι ενός ξενοδοχείου στο Μάουι. Ο ήχος των κυμάτων που σκάνε στην ακτή δρα σαν ναρκωτικό και καταλαγιάζει την αναστάτωση που νιώθω μέσα μου. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είμαι πλέον μια κοσμογυρισμένη εκτιμήτρια τέχνης και όχι μπαρουτούμαν που παλεύει για το μεροκάματο. Εγώ. Η Ρεμπέκα Μείσον. Κοσμογυρισμένη. Δυσκολεύομαι να πιστέψω τα περισσότερα από όσα μου έχουν συμβεί τον τελευταίο χρόνο.

Ο καινούργιος μου αγαπημένος βρίσκεται μόλις λίγα μέτρα μακριά μου, γυμνός και πανέμορφος ανάμεσα στα σεντόνια στο κρεβάτι του ξενοδοχείου, χορτασμένος μετά από μια νύχτα εδεσμάτων, ποτών και παθιασμένου σεξ. Σεξ. Έτσι πρέπει να το αποκαλώ. Δεν μπορώ να το αποκαλέσω έρωτα, παρόλο που εκεί-

νος το κάνει. Μακάρι να μπορούσα. Ω, πόσο εύχομαι να μπορούσα.

Γιατί δε βρίσκομαι στο κρεβάτι, κολλημένη πάνω σε αυτό το μυώδες κορμί, να ανασαίνω την αρρενωπότητά του; Εκεί θα έπρεπε να βρίσκομαι, αλλά δεν είμαι, εξαιτίας του κινητού που αυτή τη στιγμή κρατώ. «Αυτός» μού έστειλε μήνυμα να τον πάρω. Αυτός, που απλώς δεν μπορώ να ξεχάσω, που δεν παύω να λαχταρώ: το άγγιγμά του, το φιλί του, το αμαρτωλό μαστίγιο πάνω στο δέρμα μου, που μου προκαλεί ταυτόχρονα ηδονή και πόνο.

Καταπολεμώ την επιθυμία μου να τον πάρω τηλέφωνο, λέω στον εαυτό μου να μην το κάνει. Ο καινούργιος μου αγαπημένος αξίζει καλύτερη μεταχείριση – όπως άξιζα κι εγώ καλύτερη από αυτή που μου πρόσφερε ο Αφέντης μου. Μακάρι μόνο να μην έδειχνε τόσο απελπισμένος να μου μιλήσει... πράγμα εντελώς παράλογο. Ο άντρας που ήξερα δεν ήταν ποτέ απελπισμένος.

Οι τελευταίες εβδομάδες ήταν ένα υπέροχο ταξίδι πάθους και εξερεύνησης, τόσο στην κρεβατοκάμαρα όσο και στον κόσμο. Θα έπρεπε να διασκεδάζω με όλα αυτά και με τον άντρα που τα έκανε πραγματικότητα. Είναι όμορφος και πετυχημένος και σέξι, με όλους τους πιθανούς και απίθανους τρόπους, αν και δεν είναι τα χρήματα αυτά που με ελκύνουν. Είναι το πάθος με το οποίο κερδίζει αυτά τα χρήματα, ο τρόπος που ζει τη ζωή του, ο τρόπος που μου κάνει έρωτα. Έχει απίστευτη αυτοπεποίθηση, ζητά συγγνώμη για το τίποτα και σέβεται αυτό που είμαι, ωστόσο...

δεν είναι αυτός που κάποτε αποκαλούσα «Αφέντη», ούτε και θα τον σκεφτόμουν ποτέ ως τέτοιο. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν είμαι ερωτευμένη μαζί του. Δεν καταλαβαίνω γιατί, ακόμα κι αν το ζητούσε (που δε θα το έκανε), δε θα γινόμουν ποτέ υποτακτική του.

Αν θέλω να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, νομίζω πως ο λόγος που δεν μπορώ να νιώσω αυτή την καινούργια υποσχόμενη αγάπη είναι απλός. «Εκείνος» εξακολουθεί να είναι ο Αφέντης στην καρδιά και την ψυχή μου, ακόμα και στο μυαλό μου.

Όμως δε με αγαπά. Δεν πιστεύει καν στην αγάπη. Μου το έχει πει τόσες φορές, που δεν μπορώ να το αγνοήσω.

Του είπα αντίο, του είπα ότι δε θα του τηλεφωνήσω ξανά. Ξέρω ότι, αν το κάνω, θα είναι η καταστροφή μου και για ακόμα μία φορά θα παγιδευτώ στη σαγήνη του. Για μία ακόμα φορά θα... χαθώ.

Όχι άλλες συζητήσεις. Δεν υπάρχει ανάμεσα. Όλα ή τίποτα, Σάρα. Αυτό σου προσφέρω, και πρέπει να αποφασίσεις αν πραγματικά το θες. Στην American Airlines υπάρχει κρατηση στο όνομά σου. Εγώ θα είμαι στο αεροπλάνο. Ελπίζω να δω κι εσένα εκεί.

Ο Κρις μου έδωσε το συγκεκριμένο τελεσίγραφο και προθεσμία και με άφησε σύξυλη στο κρεβάτι της αγνοούμενης κολλητής μου να κοιτάζω την πόρτα όπου στεκόταν πριν από λίγα λεπτά. Μέσα μου νιώθω μια έκρηξη συναισθημάτων και τα σωθικά μου γίνονται κόμπος. Με έπαξε, με βρήκε εδώ. Μετά τον έντονο καβγά μας χτες βράδυ, εξακολουθεί να θέλει να πάω στο Παρίσι μαζί του. Θέλει να ξαναβρεί «εμάς». Αλλά πώς περιμένει να τα μαζέψω και να φύγω έτσι ξαφνικά; Δεν μπορώ να φύγω έτσι απλά – όμως... *εκείνος φεύγει*. Και μόνο στην ιδέα ότι θα τον χάσω, μου κόβεται η ανάσα, και βαθιά μέσα μου ξέρω ότι, αν τον αφήσω να φύγει, *σίγουρα* θα τον χάσω. Πρέπει να μιλήσουμε. Πριν φύγουμε για το Παρίσι, πρέπει να συζητήσουμε για ό,τι έγινε χτες.

Με μια απότομη κίνηση πιάνω το κινητό μου και πατάω την ταχεία κλήση για το νούμερο του Κρις. Η καρδιά μου βροντοχτυπά στο στήθος μου καθώς περιμένω ν' απαντήσει.

Ντριν. Ντριν. Ντριν. Ντριν.

Και τότε η γραμμή πλημμυρίζει με την ερωτική, βαθιά και βραχνή φωνή του. Είναι ο τηλεφωνητής. Περνώ τα δάχτυλά μου ανάμεσα από τα μαλλιά μου και η απελπισία ποτίζει κάθε μου κύτταρο. Όχι. Όχι. Όχι. Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Πάει πολύ μετά την περιπέτειά μου, όταν η Άβα χτες παραλίγο να με σκοτώσει. Πώς γίνεται να μη βλέπει ο Κρις ότι όλα αυτά είναι υπερβολικά για μένα; Έτσι μου έρχεται να ουρλιάξω στο τηλέφωνο.

Καλώ ξανά, ακούω τον αβάσταχτο ήχο της κλήσης και βγαίνει πάλι ο τηλεφωνητής. Γαμώτο! Θα πρέπει να τον προλάβω σπίτι πριν φύγει για το αεροδρόμιο.

Πετάγομαι όρθια και τρέχω στην πόρτα, το χέρι μου τρέμει καθώς κλειδώνω. Εύχομαι η Έλα να επιστρέψει σώα και αβλαβής από το ταξίδι της στην Ευρώπη. Τρέμω μόλις πατώ το πόδι μου στον σκοτεινό διάδρομο έξω από το διαμέρισμά της κι εύχομαι να βρισκόμουν στην αγκαλιά του Κρις. Εύχομαι να μπορούσα να ξεχάσω ότι η Άβα σκότωσε τη Ρεμπέκα και μετά προσπάθησε να σκοτώσει εμένα.

Μόλις φτάνω στο πάρκινγκ, κοιτάζω την ογκώδη πολυκατοικία και το στομάχι μου δένεται κόμπος. «Η Έλα είναι καλά», προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου καθώς ξεκλειδώνω το ασημί Φορντ Φόκους μου και μπαίνω μέσα. Και ξέρω ότι έχω δύο πολύ καλούς λόγους να πάω στο Παρίσι: τον Κρις και την Έλα.

Η διαδρομή μέχρι το διαμέρισμα που μοιράζομαι με τον Κρις διαρκεί λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά, αλλά εμέ-

να μου φαίνεται αιώνας. Μέχρι να μπω στον ιδιωτικό δρόμο μπροστά στον πολυτελή ουρανοξύστη τα νεύρα μου έχουν γίνει τσατάλια. Δίνω το κλειδί μου στον παρκαδόρο, έναν καινούργιο που δε γνωρίζω. «Κρατήστε το αμάξι μου εδώ, παρακαλώ». Αυτό δείχνει ότι σκέφτομαι να πάω στο αεροδρόμιο.

Ακόμα κι αν το κάνω, σκέφτομαι, δε σημαίνει ότι θα μπω στο αεροπλάνο. Όχι ακόμα. Όχι έτσι. Θα πείσω τον Κρις να αναβάλει για λίγο καιρό το ταξίδι.

Περνάω το λόμπι όπως όπως και μπαίνω φουριόζα στο ασανσέρ. Οι πόρτες κλείνουν, και ξαφνικά νιώθω γελοία νευρική που θα τον δω. Είναι παράλογο. Για τον Κρις μιλάμε. Δεν έχω λόγο να νιώθω νευρική μαζί του. Τον αγαπώ. Τον αγαπώ όσο δεν έχω αγαπήσει κανέναν άνθρωπο στη ζωή μου. Ωστόσο, η άνοδος μέχρι τον εικοστό όροφο είναι βασανιστική και τώρα εύχομαι να είχα ρωτήσει τον θυρωρό αν βρίσκεται στο κτίριο ο Κρις.

«Σε παρακαλώ, ας είσαι εδώ», ψιθυρίζω καθώς πλησιάζω στο διαμέρισμα. «Ας είσαι εδώ».

Το ασανσέρ κουνουνίζει και οι συρόμενες πόρτες ανοίγουν. Για μια στιγμή μένω να κοιτάζω τον χώρο της εισόδου έξω από το διαμέρισμά μας. Το διαμέρισμά μας. Θα παραμείνει όμως διαμέρισμά μας αν δεν πάω μαζί του στο Παρίσι; Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα με απώθησε, κλειστήκε στο καβούκι του μετά τον θάνατο του Ντίλαν, του αδικοχαμένου από τον καρκίνο παιδιού, δε με άφησε να τον βοηθήσω να ξεπεράσει τον πόνο του. Με έκανε να νιώσω ότι έχασα το «σπιτικό» μας. Ορκίστηκε ότι δε θα ξανακάνει κάτι τέτοιο, ότι ποτέ στο μέλλον δε θα νιώσω ξανά τόσο χαμένη – αλλά το μέλλον είναι τώρα, κι εγώ νιώθω χαμένη.

Χαμένη δίχως αυτόν.

«Κρις», φωνάζω, μπαίνοντας στο χολ, αλλά δεν παίρνω απάντηση. Κάνω δύο βήματα μέσα στο διαμέρισμα και νιώθω μέσα μου πιο κενή από ποτέ. Δεν είναι εδώ. Έφυγε.

Γυρνώ αργά και κοιτάζω το μεγάλο σαλόνι και τις τζαμαρίες που φτάνουν από το πάτωμα ως το ταβάνι και βλέπω το πρώτο φως της μέρας να απλώνεται δειλά πάνω από την πόλη. Αναμνήσεις πλημμυρίζουν το μυαλό μου, αμέτρητες αναμνήσεις με τον Κρις σε αυτό το δωμάτιο, σε αυτό το διαμέρισμα. Τον μυρίζω, σχεδόν τον γεύομαι. Τον νιώθω. Έχω *ανάγκη* να τον νιώσω.

Μέσα στο μισοσκόταδο, η ματιά μου πέφτει σε ένα χαρτί κολλημένο στο παράθυρο. Είναι ένα σημείωμα, και το στήθος μου σφίγγεται καθώς συνειδητοποιώ ότι είναι κολλημένο ακριβώς στο σημείο που κάποτε με γάμησε ο Κρις και με έκανε να νιώσω έξαψη και πάθος και, ναι, φόβο ότι θα πέσω και θα την πατήσω. Και όντως την πάτησα. Μ' εκείνον.

Κατεβαίνω τα σκαλιά, προσπερνώ τους καναπέδες και ξεκολλάω το σημείωμα από το παράθυρο.

Σάρα –

Η πτήση μας είναι στις εννιά. Πρέπει να βρίσκεσαι στο αεροδρόμιο μία ώρα νωρίτερα γιατί για τις διεθνείς πτήσεις οι έλεγχοι διαρκούν κάμποση ώρα. Η πτήση είναι πολύωρη. Φόρα άνετα ρούχα. Ο Τζέικομπ θα βρίσκεται στο λόμπι στις επτά για να ξεκινήσετε πριν πιάσει κίνηση στους δρόμους. ΑΝ αποφασίσεις να έρθεις.

Κρις

Ούτε «Σ' αγαπώ». Ούτε «Σε παρακαλώ έλα».

Μα δεν υπήρχε περίπτωση να έγραφε κάτι τέτοιο. Μιλάμε για τον Κρις και, παρόλο που δε γνωρίζω όλα τα μυστικά του, τον ξέρω. Ξέρω ότι αυτό είναι μια από τις δοκιμασίες του. Ξέρω ότι θέλει να είναι αποκλειστικά δική μου η απόφαση, όχι επηρεασμένη από λόγια δικά του. Γι' αυτό δεν είναι εδώ.

Η πραγματικότητα μου ρίχνει χαστούκι: Το ξέρω. Ξέρω τι σκέφτεται. *Τον ξέρω*. Τα λόγια είναι απλώς παρηγοριά. Τις σημαντικές του πλευρές τις ξέρω.

Κοιτώ το ρολόι της κουζίνας αριστερά μου και ξεροκαταπίνω. Είναι σχεδόν έξι. Έχω μόλις μία ώρα να αποφασίσω αν θα φύγω, με τον Κρις και να πακετάρω.

Βουλιάζω στο πάτωμα, ακουμπώντας την πλάτη μου στο παράθυρο που είχα γείρει την πρώτη νύχτα που με έφερε εδώ. Είμαι κουρασμένη και νιώθω το ίδιο γυμνή και εκτεθειμένη με τότε.

Μία ώρα. Έχω μία ώρα για να φτάσω στο αεροδρόμιο αν αποφασίσω να πάω. Το τζιν μου είναι βρόμικο από τα χρώματα πάνω στα οποία κυλίστηκα όταν με κυνηγούσε η τρελή να με σκοτώσει και τα μαλλιά μου τα νιώθω σαν μακριά, σκούρα κουρτίνα, τόσο βαριά όσο και οι σκέψεις μου. Χρειάζομαι ένα ντους. Χρειάζομαι ύπνο.

Πρέπει να πάρω μία απόφαση – αυτή τη στιγμή.

Ντυμένη με μια απαλή βελουτέ μαύρη φόρμα και ένα σακίδιο στον ώμο, κοιτάζω την πύλη που γράφει DEW/Ντάλας και Παρίσι. Η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει από την αγωνία.

Ήρθα. Έχω σακίδιο στον ώμο. Έχω κάρτα επιβίβασης. Παίρνω μια κουρασμένη ανάσα και σκέφτομαι ότι βρίσκομαι μάλλον στα πρόθυρα λιποθυμίας, κάτι που έχω νιώσει άλλες δύο φορές στη ζωή μου. Την πρώτη, τότε που έμαθα ότι η μητέρα μου πέθανε από έμφραγμα και τη δεύτερη όταν βρέθηκα στην αποθήκη της Ρεμπέκα κι έσβησαν όλα τα φώτα. Γιατί το παθαίνω τώρα, δεν ξέρω. Απλώς νιώθω ότι έχω χάσει τελείως τον έλεγχο.

Ακούω το όνομά μου από τα μεγάφωνα. Πρέπει να επιβιβαστώ.

Κάπως καταφέρνω και σηκώνω το χέρι μου για να δείξω στην υπάλληλο ότι είμαι εδώ. Της δίνω αφηρημένα το εισιτήριό μου και η φωνή μου είναι βραχνή όταν απαντώ σε κάτι ερωτήσεις της που ξεχνάω δύο δευτερόλεπτα μετά. Πρέπει να επικεντρωθώ και να ελέγξω την αναπνοή μου πριν λιποθυμήσω· αυτή τη στιγμή υπεροξυγωνόνομαι. Μισώ αυτή την αδυναμία μου. Πότε επιτέλους θα πάψω να είμαι τόσο αδύναμη;

Τα γόνατά μου τρέμουν καθώς σηκώνω στον ώμο μου τη χειραποσκευή Louis Vuitton που μου αγόρασε ο Κρις όταν πήγαμε στη Νάπα για να γνωρίσω τους νονούς του.

Καταφέρνω να φτάσω στον χώρο επιβίβασης. Στριβώ τη γωνία και η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο. Ο Κρις στέκεται στην πόρτα του αεροπλάνου και με περιμένει. Δείχνει υπέροχα αρρενωπός και πανέμορφος με το τζιν, το μπλε σκούρο μπλουζάκι του και τις αρβύλες μοτοσικλετιστή. Με την αξυρυσιά μιας μέρας και τα ατίθασα ξανθά μαλλιά του, αγγίζει την τελειότητα. Και τότε τα πάντα γύρω μου εκτός από αυτόν ξεθωριάζουν, και τα πάντα στον κόσμο μου μοιάζουν να βρίσκουν τη θέση τους.

Αρχίζω να τρέχω προς εκείνον και αυτός με συναντά στα μισά της διαδρομής και με τυλίγει στη ζεστή, δυνατή αγκαλιά του. Το μεθυστικό, πλούσιο, γήινο άρωμά του εισβάλλει ορμητικό μέσα μου και με ζωντανεύει, η αναπνοή μου ελευθερώνεται ξανά και τα πόδια μου πατούν σταθερά στο έδαφος. Κάθε αμφιβολία μέσα μου εξανεμίζεται. Ανήκω στον Κρις.

Τυλίγω τα χέρια μου γύρω του και κολλάω πάνω στο μώδες κορμί του. Το στόμα του καλύπτει το δικό μου και η γεύση του, πικάντικη και αρρενωπή, με πλημμυρίζει με όλους τους σωστούς τρόπους.

Βρίσκομαι σπίτι μου. Βρίσκομαι σπίτι μου γιατί είμαι μαζί του. Και τον φιλάω σαν να είναι το τελευταίο μας φιλή, λες και πεθαίνω από δίψα και μόνο αυτός μπορεί να με ξεδιψάσει. Και το πιστεύω πως μπορεί. Είναι αυτό που έλειπε από τη ζωή μου, το ήξερα ακόμα και πριν τον γνωρίσω.

Τραβά το στόμα του από το δικό μου και θέλω να τον φέρω πάλι κοντά μου, να τον γευτώ λίγο ακόμα. Ασθμαίνω, αυτή τη φορά όμως από την αγάπη, την ανάγκη και το πάθος μου γι' αυτόν.

Παραμερίζει από το πρόσωπό μου τα μεταξένια, φρεσκολουσμένα μαλλιά μου και με κοιτά με τα υπέροχα πράσινα μάτια του. «Πες μου ότι είσαι εδώ επειδή το θέλεις και όχι επειδή σε πίεσα».

«Δε φεύγεις χωρίς εμένα», του υπόσχομαι κι εύχομαι να καταλαβαίνει όλα όσα εννοώ με αυτό. Δεν είπα ότι δε φεύγει. Είπα ότι δε φεύγει χωρίς εμένα.

Το βλέμμα του δείχνει να κατανοεί τι του λέω. «Δεν ήθελα να σε πιέσω», λέει με φωνή βραχνή, βασανισμένη. Αυτός ο άντρας ζει διαρκώς σε μια βασανισμένη κατάσταση

την οποία λαχταρώ να εξαφανίσω. Διστάζει. «Το μόνο που ήθελα—»

«Ξέρω τι ήθελες», ψιθυρίζω, χαϊδεύοντάς τον στο σαγό-
νι. Τώρα καταλαβαίνω αυτό που έπρεπε να είχα ήδη κατα-
λάβει. «Ήθελες να ξέρεις ότι σε αγαπώ αρκετά ώστε να
κάνω αυτό για σένα. Ήθελες να το ξέρεις, πριν με αφήσεις
να ανακαλύψω ό,τι είναι αυτό που νομίζεις πως θα ανακα-
λύψω στο Παρίσι».

«Κύριε Μέριτ, πρέπει να επιβιβαστείτε τώρα», λέει η
αεροσυνοδός από την πόρτα του αεροπλάνου.

Κανείς μας δε γυρνά να την κοιτάξει. Κοιτάζουμε ο ένας
τον άλλον και βλέπω τα συναισθήματα να χορεύουν στο
πρόσωπο του Κρις, συναισθήματα που αφήνει μόνο εμένα
να δω. Και αυτό σημαίνει τα πάντα για μένα. Θέλει να δω
εγώ ό,τι δεν έχει δείξει ποτέ σε κανέναν άλλον.

«Τελευταία ευκαιρία να αλλάξεις γνώμη», λέει απαλά,
και η φωνή του έχει μια διστακτικότητα, τα μάτια του μια
πινελιά φόβου. Φόβο για το ότι θα αλλάξω γνώμη;

Ναι, νομίζω, αλλά κρύβονται κι άλλα μέσα τους. Ταυτό-
χρονα, φοβάται ότι δε θα αλλάξω γνώμη, φοβάται αυτό που
δε μου έχει αποκαλύψει ακόμα. Και είναι δύσκολο να μη
φοβάμαι κι εγώ μαζί του, όταν έχω δει τόσες από τις σκο-
τεινές πλευρές του. Τι μας περιμένει στο Παρίσι άραγε; Τι
είναι αυτό που πιστεύει ότι θα με συνταράξει συθέμελα
όταν το ανακαλύψω;

«Κύριε Μέριτ—»

«Ξέρω», λέει απότομα, δίχως να πάρει τα μάτια του από
πάνω μου. «Έρθε η ώρα. Σάρα—»

«Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει», λέω, «θα τα καταφέρω.
Θα τα καταφέρουμε». Θυμάμαι που υπερασπίστηκε την

τιμή μου με τον πρώην μου και τον πατέρα μου. Ο Κρις μου δίνει αυτό που θέλω ανοίγοντας τις κλειστές πόρτες της ζωής του, τα συναισθήματά του και δε θα τον αφήσω να μεταनिώσει γι' αυτό. Θα παλέψω γι' αυτόν και για μας.

Πλέκω τα δάχτυλά μου στα δικά του. «Πάμε Παρίσι».

Στο αεροπλάνο, οι ελπίδες μου για λίγη ησυχία καταποντίζονται όταν σταματάμε στην πρώτη σειρά και βλέπω μια ηλικιωμένη κυρία με ζωηρόχρωμη μοβ πουκαμίσια να κάθεται στο κάθισμα του διαδρόμου δίπλα μας. Μου χαρίζει ένα χαμόγελο τόσο υπερβολικά φιλικό όσο υπερβολική είναι και η πουκαμίσια της, ένα χαμόγελο που καταφέρνω να ανταποδώσω επάξια, αν σκεφτεί κανείς το συναισθηματικό ράκος που είμαι αυτή τη στιγμή και τον φόβο μου για τα αεροπορικά ταξίδια.

Ο Κρις με σπρώχνει απαλά να καθίσω δίπλα στο παράθυρο και τοποθετεί τον σάκο μου στο ντουλαπάκι από πάνω μας. Με μαγεύει αυτός ο άντρας που έχει γίνει για μένα ολόκληρος ο κόσμος. Η ματιά μου γλιστρά στις όμορφες γραμμές του προσώπου του, στις φαρδιές του πλάτες, στους σφιχτούς μυς που διαγράφονται κάτω από την μπλούζα του. Και μόνο η σκέψη πόσο υπέροχα δυνατός μοιάζει όταν δε φορά τίποτα παρά μόνο το τατουάζ του δράκου με τα ζωηρά κόκκινα, κίτρινα και μπλε χρώματα στο δεξί του μπράτσο στέλνει κύματα φωτιάς σε όλο μου το σώμα. Λατρεύω αυτό το τατουάζ, και τον κρικό που αντιπροσωπεύει με το παρελθόν που πρόκειται να ανακαλύψω. Λατρεύω *αυτόν*.

Μόλις κλείνει το ντουλαπάκι, ο Κρις μουρμουρίζει κάτι που δεν ακούω στην ηλικιωμένη συνταξιδιώτισσά μας, η

οποία του απαντά με ένα χαμόγελο. Χαμογελώ καθώς τους βλέπω να μιλούν, μέχρι που αντιλαμβάνομαι μια φευγαλέα ψυχρότητα στα μάτια του Κρις, μια ψυχρότητα που μου θυμίζει τον πόνο που κρύβει κάτω από τη σέξι γοητεία του. Η απόφασή μου να πάω στο Παρίσι μαζί του ήταν απόλυτα σωστή. Κάπως, με κάποιο τρόπο, θα καταφέρω να διώξω τον πόνο που κουβαλά.

Μόλις ο Κρις βολεύεται στο μεσαίο κάθισμα, κοιτάζω το τσιρότο στο μέτωπό του και μετά τον επίδεσμο στο χέρι του.

Το στομάχι μου σφίγγεται στη σκέψη του πόσο εύκολα θα μπορούσε να είχε πεθάνει, έτσι που τράκαρε τη μηχανή του για να σώσει τη ζωή μου. «Πώς είσαι;» τον ρωτάω, αγγίζοντας απαλά τον επίδεσμο στο χέρι του.

«Το τραύμα στο κεφάλι ήταν πιο ασήμαντο από ό,τι πίστευα. Το χέρι ήταν έκπληξη, αλλά με λίγα ράμματα τώρα είναι μια χαρά». Βάζει το χέρι του πάνω στο δικό μου – είναι μεγάλο, ζεστό, υπέροχο. «Και για να σου απαντήσω στην ερώτησή, είμαι τέλεια. Είσαι εδώ».

«Κρις». Το όνομά του βγαίνει από τον λαιμό μου μεταξένια βραχνό. Υπάρχουν τόσα που δεν έχουν ειπωθεί ανάμεσά μας, τόση ένταση από τον καβγά μας πριν φύγω για το σπίτι του Μαρκ στο οποίο με ακολούθησε. «Εγώ—» Κάτι γέλια από τα καθίσματα πίσω μας διακόπτουν τα λόγια μου και μου θυμίζουν ότι δεν είμαστε μόνοι. «Πρέπει να...»

Σκύβει και με φιλά, ένα απαλό χάδι των χειλιών του στα δικά μου. «...μιλήσουμε. Το ξέρω. Και θα το κάνουμε. Όταν φτάσουμε σπίτι, θα βρούμε την άκρη σε όλα».

«Σπίτι;»

«Μωρό μου, σου είπα». Πλέκει τα δάχτυλά του στα δι-

κά μου. «Ό,τι έχω είναι και δικό σου. Στο Παρίσι έχουμε σπίτι».

Φυσικά και έχει σπίτι στο Παρίσι. Απλώς μέχρι τώρα δεν το είχα σκεφτεί ιδιαίτερα. Η ματιά μου πέφτει στα πλεγμένα μας δάχτυλα και *αναρωτιέμαι*: Θα νιώσω άραγε το σπίτι του εκεί δικό μου;

Ο Κρις με αγγίζει στο πιγούνι και τον κοιτάζω. «Θα τα ξεκαθαρίσουμε όλα όταν φτάσουμε», επαναλαμβάνει.

Τον κοιτάζω εξεταστικά, αναζητώ την αυτοπεποίθηση που κανονικά πρέπει να έχει ένας άντρας που έχει πάντα τον έλεγχο, και δε βρίσκω αυτό που ψάχνω. Οι σκιές στα μάτια του δείχνουν αμφιβολία. Ο Κρις δεν είναι σίγουρος ότι θα τα ξεκαθαρίσουμε – κι επειδή δεν είναι σίγουρος αυτός, δεν είμαι κι εγώ.

Αλλά το θέλει, κι εγώ επίσης. Τα λόγια του θα πρέπει να μου αρκούν προς το παρόν, αλλά και οι δύο ξέρουμε πως δεν αρκούν για το μέλλον. Όχι πια.

**Ανακαλύψατε τα μυστικά της Ρεμπέκα.
Ανακαλύψατε τα μυστικά της Σάρα. Και τώρα
ήρθε η ώρα η Σάρα να ανακαλύψει τα πιο βαθιά
και σκοτεινά μυστικά «του»... Άραγε, όμως, αυτά
τα μυστικά θα τους ενώσουν ή θα τους διαλύσουν;**

Είναι πλέον τα πάντα για εκείνη· η ζωή της, η καρδιά της, η ίδια της η ψυχή. Κρύβει, όμως, μέσα του βαθιές πληγές και σκοτάδι, και τα μυστικά του είναι πολλά. Η Σάρα θα ρισκάρει τα πάντα για εκείνον. Εκείνος, από την πλευρά του, θα τολμήσει να εκφράσει τις πιο ενδόμυχες ανάγκες του και τις πιο ερωτικές του επιθυμίες. Και μέσα στη δίνη του πάθους, θα αποκαλύψει όλα όσα τον βασανίζουν, όλα εκείνα από τα οποία δεν μπορεί να ξεφύγει. Για να καταφέρει να είναι μαζί του, πρέπει να αποδεχτεί κάθε σκοτεινή πτυχή του και να γίνει το καταφύγιό του μετά την καταγίγδα που θα σημάνει και την τελική του λύτρωση.

Μη χάσετε και τα δύο πρώτα βιβλία της σειράς!

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16411